

ikke godt stemme for en Lov, der, særlig efter den højterede Indenrigsministers Udtalelser ved tredje Behandling, fastslaaer netop dette Princip, at man ikke kan komme bort fra disse Skatter, at de ere urørlige. Man kan dog ikke godt den ene Dag kræve en Skattereform, som gaar ud paa i videst muligt Omfang at komme bort fra Hartkornsskatterne, og saa den næste Dag stemme for en Lov, der netop gaar i modsat Retning og gør det paa en saadan Maade, at det jo vil have stor principiel Betydning, hvis man stemmer for denne Lov. For øvrigt forstaaer jeg slet ikke, hvorfor man er saa forhippet paa at bibeholde disse forældede Hartkornsydelser til Skolevæsenet, da det dog er en Kendsgerning, at alle vore kommunale Skoleautoriteter, baade Sogneraad, Amtsraad, Skolekommissioner, Skoleraad og Skoledirektioner, alle sammen ere fuldt ud enige om, at den Historie burde ud af Verden, fordi den volder disse Autoriteter ganske overordentligt Bryderi. Skoledistrikterne rette sig jo slet ikke efter den kommunale Inddeling, og allerede af den Grund er det givet, at Hartkornsydelserne volde et betydeligt Bryderi, som alle ere enige om at ønske at komme bort fra. Jeg forstaaer, som sagt, ikke, hvorfor man ikke allerede paa et noget tidligere Stadium af Sagen har haft Opmærksomheden henvendt paa dette Punkt.

Den anden Grund til, at jeg ikke vil kunne stemme for det foreliggende Forslag, er det, som det forekommer mig, ret umotiverede Tilskud til Københavns Kommune. Her er Tale om en Reform af Almueskolevæsenet paa Landet, og jeg formaar ikke at indse, hvorfor man ved en saadan Lejlighed skal betænke Københavns Kommune med 170,000 Kr. om Aaret. Hvis der var Tale om en fattig, forarmet Kommune, saa kunde der være Mening i Tingene, saa skulde jeg ikke gøre nogen Indvending derimod; men da København kun har en Skatteprocent af 3, hvilket, saa vidt jeg ved, ikke er synderlig mere end Halvdelen af, hvad der er almindeligt i Landets Købstæder — for ikke at tale om Skatteprocenten omkring paa Landet — kan en saadan rent forsvindende Skatteprocent ikke paa nogen Maade retfærdiggøre et saadant Tilskud paa en Lov, som i øvrigt ikke vedkommer Københavns Kommune det allermindste. Men desuden har Hovedstaden en Mængde Begunstigelser paa anden Maade, Begunstigelser, som den ad Lovgivningens Vej har opnaaet. Jeg skal blot nævne et enkelt Eksempel paa, hvorledes

Kjøbenhavn har profiteret af en Lov af nyere Dato — jeg tænker paa den ny Fattiglov. Den sætter faktisk Københavns Kommune i Stand til at kunne faa Refusion for de Lægeudgifter, den anvender paa fremmede fattige Folk, som ikke høre hjemme i Københavnen, men ere forsørgelsesberettigede ude i Landet, medens det næsten er ganske umuligt for en Landkommune at faa sine Lægeudgifter refunderede fra Københavnen. Det er et Forhold, som rammer Landkommunerne ganske overordentlig haardt, at de saaledes maa refundere alt, hvad Københavns Kommune anvender paa de Folk, som ere hjemmehørende ude i Landet, hvorimod de ikke ere i Stand til at faa en eneste Øres Refusion i Københavnen. For øvrigt skal jeg sige, at Hovedstaden forstaaer til Fuldkommenhed den Kunst ogsaa ad anden Vej at kunne, om jeg saa maa sige, melé sin Kage, og i denne Forbindelse vil jeg minde om Kødkontrollen, denne berømmelige Kødkontrol, som er i den Grad forhadet rundt omkring i Landet, at man ikke kan finde Ord stærke nok til at sige det. Kødkontrollen er jo et stort Pumpeværk, som mellem Aar og Dag pumper over 50 . . .

Formanden: Det forekommer mig, at det ærede Medlem fjerner sig temmelig langt fra det foreliggende Forslag.

Jørgensen: Jeg skal ogsaa afbryde dette. Jeg vilde blot ved et Par Eksempler vise, at Københavns Kommune har adskillige Fordele, som Landet ikke har. Som sagt, dette bevirker, at jeg ikke kan stemme for det foreliggende Forslag. Jeg forstaaer ikke, hvad det er for en skælsmsk Nisse, der har faaet Flertallet i Folketinget til at gaa med til en saadan Bevilling til Københavns Kommune. Jeg tror, at disse 170,000 Kr. kunde til Skolevæsenets Fremme have været anvendte paa en betydelig bedre Maade, hvis man havde brugt dem til Udvikling af vort Pogeskolevæsen paa Landet. Man er almindelig tilbøjelig til at mene, at naar man blot faar nedsat Børneantallet i Skolerne, har man et Middel til at højne Undervisningen. Det er noget, jeg ikke tror paa, thi jeg tror, det har ikke meget at sige, om man har 35 eller 40 Børn i en Klasse. Den store Hemske for Almueundervisningen er den uensartede Udvikling, hvorpaa Børnene staa, idet Læreren skal undervise dem fra 7 til 14 Aars Alderen. Der kniber det, naar han skal